Životní příběh pana Ing. Pavla Hořáka

Zpracovali: Jan Červenka, Alexandra Štérová, Veronika Kalinová,
Max Maruš, Matěj Bečvář, Mgr. Leona Chalupová,
Mgr. Tomáš Sedláček
ZŠ E. Beneše Písek

Pan Pavel Hořák se narodil 16. ledna 1950 v Praze.

V roce 1941 se jeho otec oženil, aby zachránil svoji ženu, která pocházela ze židovské plně asimilované rodiny před transportem. Matka byla v roce 1945 několik měsíců v koncentračním táboře v Terezíně, další členové její rodiny zde zahynuli.

„Moje matka, protože byla ze smíšeného manželství, musela odjet do *Terezína až v únoru 1945 a to ji zachránilo.*"

Otec – lékař byl poslán do Písku, aby zde založil ortopedicko-traumatologické oddělení. Zbytek rodiny se přistěhoval o rok později, žili společně ve vile Marta.

„V roce 1953, v době komunistického režimu, se nikdo nikoho na nic neptal, otec dostal příkaz, půjdete do Písku a založíte zde traumatologické oddělení."

V roce 1968 pan Hořák maturoval na gymnáziu v Písku, účastnil se politických diskuzí studentů s vedením města, konal se majáles, který byl pochodem za svobodu a pluralitu politických stran.

Během středoškolských studií se věnoval sportu a v barvách píseckého klubu získal titul mistra republiky v rychlostní kanoistice.

21. srpna 1968, kdy došlo k obsazení naší vlasti vojsky Varšavské smlouvy, se nacházel pan Hořák ve Francii.

„Lidé ve Francii předtím Českou republiku neznali, ale touto událostí se vše změnilo. Věděli, kdo byl Dubček, a byli nám ochotni pomáhat."

Zvažoval emigraci, ale na základě zkušeností z padesátých let, kdy byli všichni zbývající členové rodin lidí, kteří emigrovali, nějak perzekuováni (např. přišli o práci), se rozhodl, že se vrátí do Čech. Myslel přitom na svého otce a bratra.

„Otce i bratra by vyhodili z práce a já už jsem měl také děvče."

V říjnu 1968 začal studovat na VŠE v Praze, kde se účastnil okupační stávky školy, protestních politických pochodů, besed s učiteli a podpisů petic.

„Tenkrát jsme si naivně mysleli, že bude možné dále pokračovat v reformách a změnách, což se pak samozřejmě ukázalo, že bylo mylné.

Po vojenské základní službě pracoval v zahraničním obchodu Motokov. Po pádu železné opony přijal nabídku tehdejšího ministra zahraničního obchodu a odjel opět do Francie, kde pracoval jako obchodní attaché na české ambasádě v Paříži. Za svých pobytů ve Francii se zúčastnil automobilových závodů Paris-Dakar s vítěznými týmy českých kamionů Tatra.

V

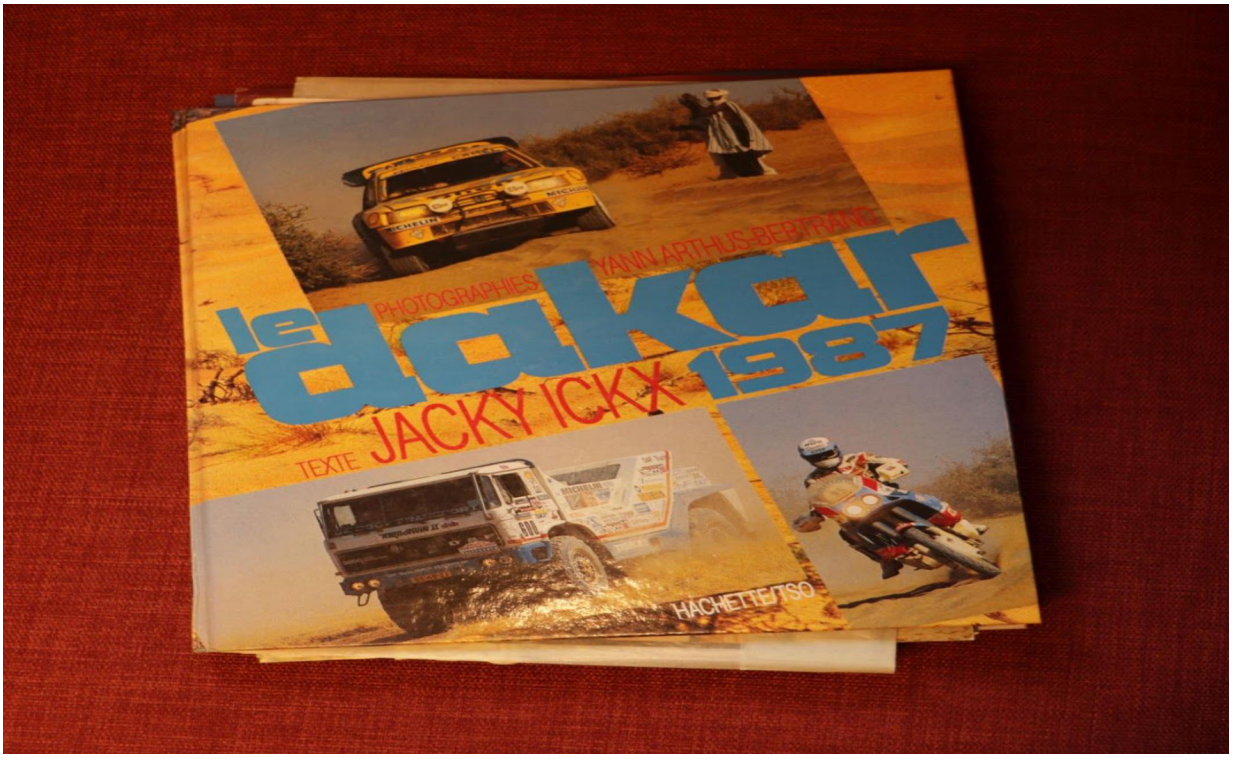

roce 1995 působil ve firmě Škoda-Auto a.s. Mladá Boleslav jako vedoucí prodeje regionu jihoevropských zemí.

V roce 1999 se stal ředitelem marketingu u českého dovozce automobilů Citroën. Ve stejném roce byl obchodním a ekonomickým radou na české ambasádě ve Vídni.

Po návratu do ČR nastoupil na Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR jako zástupce ředitele odboru bilaterálních ekonomických vztahů s evropskými zeměmi a zároveň vedoucí oddělení zemí Evropské unie.

V roce 2007 zvítězil ve výběrovém řízení a stal se vedoucím obchodně-ekonomického úseku na Velvyslanectví ČR v Belgickém království. Od roku 2011 pracoval jako manažer pražského provozu společnosti City Car a.s. České Budějovice.

V současné době působí v Židovském muzeu a v Muzeu komunismu v Praze jako akreditovaný průvodce.

„Kdybych si měl ze života vybrat nějaké životní krédo - O všem je třeba pochybovat. Tuto myšlenku vyslovil již Aristoteles. Komunistický režim mě naučil, abych všechny zprávy v médiích posuzoval a ověřoval jejich pravdivost."